

w dniu 8 491 p. k. zarusz dalszego
wyprowadzania tego gniazda drabow-
ego. Zarazem wydal także opowiadanie
rodzajowe tego zjawiska, w odcze-
niach minijacych nacięciu deszczu i w najbliższym
zimmie i to na parowiez strasie. Nie-
wzanie tego zarusz pociąga z sobą na-
sienie na przedmiot w 2. 1. 46. druk. i
siegła 1893 roku. O. p. d. Nr. 5 de 1893 i
17. grudnia 1893 roku. O. p. d. Nr. 5 de 1893 i
zawiedzie na pociąg, które na grzywie
to 400 d. p. Łódź dnia 7. września 1925 i.
Niewiadomo.

жув році уряд визначив для Жидів на Україні 65000 десятин землі, а його — як читавмо полюблю в комуналі Олет-я — 36000 десятин в хелсонській окрузі, 15.000 в одеській окрузі, 9.000 дес. на Кіровограді й 5.000 дес. на Катеринославщині. Разом з попередньо обіліми на рілі Жидями на Україні, в одній лише Херсонщині є 45 жидівських колоній на 70-ти тисячах десятин українського чорнозему. Всеросійський (і) ЦВК рішив на протязі найближчих місяців відвести в українській херсонській окрузі ще 100.000 дес. для 7.000 жидівських родин. Процедура улаштування жид. колоністів такий, що на загосподарювання одної родини витрачається 1000 зол. карбов., при чому одну третину має мати колоніст, а дві третіх має держава й громадський фонд. В біжучому році уряд висунував „Комзетові“ біля 1.400.000 рб. в розпіві і натурі (безплатний будівельний матеріал, апаратура і т. п.); бюджет на 1926 рік передбачує 5 мільонів рб. з державних фондів на цілі жидівської колонізації.

Ось так в короткі представляється статистика акції колонізації Жидями українських земель.

Пружини цілої тої колонізаційної історії різні й складні. Без сумніву, що одною з головних причин, що тягар безробіття, що налягав на державу наслідком деклясації й павперизації жидівського населення на В. Україні, що, складаючись здебільша з торговців і ремісників, утратило після жовтневої революції свій варстат праці. Та, безумовно, грають тут чималу роль і політичні огляди — знову таки дуже різного характеру. Є такі інтерпретатори масового перекидання Жидів на рілі, які добачують у цьому — антисемітський курс уряду, чи, вірніше кажучи, зріст впливу Росій і Українців в РКП і КПБУ: намір виперти жидівську масу з міст і поволі відселювати жидівських комуністичних менерів від загально-державних справ, виділяючи їх з урядових установ і парт. управ до інституцій, зв'язаних безпосередньо з жидівським колонізаційним рухом та жидівським самоврядуванням на колонізованих землях. Але фори, у якій рад. уряд перелюдує що колонізацію, себто: надзвичайні привілеї, які він дає колоністам, зміст умов, що їх

заключає з аккордонними жидівськими організаціями й вибір місця під оту колонізацію, показують з багато більше переконуючою силою на інші ще мотиви й цілі ніж на широкі мірку загрози акції.

Про них буде мова завтра.

„Хомденіс по мукам“.

Поворот п. Млинарського з подорожі за золотим румом.

Після двохмісячної подорожі по Америці й Англії повернувшись до Варшави віцепрезидент Банку Польського Млинарський. Ізвив він, річ ясна, (за чим же би іншим?) за грішми, за позичкою, або як каже делікатно й штудерно польська преса: „з метою розпочати на загосподарюванні терені акції заклад підсилення польського господарського життя чужими дівами“. Правда, міністер фінансів Вол. Грабські довгий час твердив, що Польща обійдеться без позички, бо у власних податників є подостаток грошей, які є тим вигідніші, що везуть їх, не віддається, а премією Вл. Грабські підтвердив цей погляд загальною внутрішньою політикою, що охолоджуючо діяла на закордонних банкірів. А проте сидно, що ця теза збанкрутувала, коли ось в допомогу п. Млинарському долаю аж самого краснорічливого демократичного графа Скішинського, якого завданням було робити прихильний Польщі настрій всюди, де лише це могло мати який-такий вплив на міжнародній гаммі. Спеціально міністер Скішинський був обов'язаний розсідати ті „нікчемні калюмні“, які ширив по світі клетий Німеч (хто ж би інший?) підтримуючи довіру до польського довжника. Як відомо, п. міністер Скішинський, свідомий своєї важкої місії, узброївся на дорогу м. и. також — приятельським листом до Нагума Соколова, у якому здекларував себе рішучим сторонником сіонізму...

П. Александер Скішинський повернувшись з свого турне просто захоплений. Сюючи радістю подає негайно до відома своїм землякам, скільки то промов він вголосив на Новому Світі, скільки журналістів прийняв, та скільки мільонів радіотелефонічних абонентів слухало його подяки, складеної в імені Річпосполитої благородному аме-

риканському народові. Мимохолом лише зауважив, що Польща не може рахувати на американську позичку, бо Америка не має довіри до цілої Європи, (дарма, що Німеччина позичку таки дістала). А дещотою, лаяючи він вдоволено, не не його спроби, бо з ним був п. віцепрезес Банку Польського Млинарський, який ним близше цікавився.

Отже з прийомом п. Млинарського просунули до нього хмари польських редакторів, підгачили ділатиса, як же почу з позичкою, якої треба — ой як треба! П. Млинарський ріжнється від п. Скішинського тим, що він скупий на слова, але що скаже — скаже ясно і проречисто. Отже: він спростовує „деякі подобиці“, які появились були про його успіхи під час побуту в Америці. Фактом є — каже п. М. — що його переговори з америк. фінансістами „не відбувалися у прихильній для Польщі атмосфері“. Німечка протиставляла в справі опантілі зарівно як львівська афера з фальшивими америк. чеками — утрудняла реалізацію умов. Сфінансовувачі є лише позичковий контракт, заключений Банком Польським і Federal Reserve Bank на суму 10 (десяти) мільонів доларів! У Лондоні п. Млинарський конферував з головним директором Bank of England п. Норменом та директором згаданого Нью-Йоркського Federal Reserve Bank-у. Шінарали мали „вдоволюючий перебіг“. „Започатковані переговори будуть континуовані в догінні (у) часі“. Від подобиць п. Млинарський стримується, бо оголошувати їх ще „передчасно“. На вирішній же запит одного інтерв'ютора, чи пан презес є вдоволенний зі своєї праці за кордоном і чи задоволені з нею особи, перед якими він складає свій рапорт, — п. презес відповів: так. П. презес задоволений, бо „зміцнив“ основи Банку Польського, засягаючи в авторитетних заграничних директорів емісійних банків їх „опінію“ в справі фінансової ситуації, устійнювання курсу валют в часі їх захитання і т. п.

Опінія опінією, а гроші грішми. Всілякі великі фінансові потентати й авторитетні-економісти доброзичливо дилились з вдоволенням такою чемністю п. Млинарського своєю „опінією“, але не тільки грошей п. Млинарський не приїз, але й ніякої надії на них...

НАДІСЛАНО.

За надіслане редакція не відповідає.

500.000 зол.

виплатили ми в попередній

клясовій льотерії

з приводу різних виграних.

Тепер пропозам лосос 1. класу нової льотерії. Головна виграша 400.000 зол. Разом 32.500 виграних в сумі 10.000.000 зол.

1/1 лос 40 зол. 1/2 20 зол. 1/4 10 зол.

по одерж. замов. висл. лосос і чеки поштою.

Банковий Дім „ШІМ і ХАВ“

395а Львів, пл. Маріївська 7 2-4

Церковні справи

Відозва митрополита української православної автокефальної церкви.

1 серпня ц. р. вийшла у Київ відозва затитулована „До братів Українців на терені Європи в розсіянні суших“ і підписана: „З ласки Божої і волі Церкви Архієпископ Василь Липківський, Митрополит Київський і всієї України“.

Відозва, призначена в першій мірі для православної української наддніпрянської еміграції, починається цитатом зі св. Письма, після чого у першому реченні пояснює ціль своєї появи: „До Вас, любі брати і діти Українці, що розсіянні поза межами України, звертаюся з словом утіхи...“ Митрополит В. Липківський висловлює радість з того приводу, що „в грізні і бурі великої війни і революції, серед тяжких пригод всенароднього здвигу з під сумного минулого“ визволялась українська православна церква, „що більш як 200 літ сиділа в неволі в тюрмі московського царського і синодального та патріаршого панування“. Боротьба поміж українською і московською церквою ще йде, бо на В. Україні ще чимало прихильників московської церкви, але вона закінчиться перемогою „над цими нащадками темної неволі“.

ЖАН ГОЛЬБЕРГ.

Український Діоген.

Відвідини у фавна з комарівських лісів.

У „Neues Wiener Journal“ з дня 26 серпня надруковано статтю Жана Гольберга з Чернівців під сензаційним заголовком на всю сторінку газети:

„Митро, людина з ліса. Відвідини у фавна з комарівських лісів“.

Прочитавши згадану статтю, яку передано в перекладі, найбільше дивує нас те, що ніхто з наших земляків до цього часу не відкривав цієї оригінальної людини, дарма, що її слава дійшла до відома аж Нью-Йоркських Американців. — Пр. Ред.

Це подобає на казку з давньої давнини, а проте є правдою. У лісі села Слобода-Комарівська на Буковині живе з яких сорок літ чужак. Простий нарід зве цього пустельника Митром. Ніхто не знає його прізвища. Літом та зимою живе він у своїй улюбленій солом'яній колибі, яку сам собі поставив. Ніколи не покидає він ліса, який називає його власним. Обривки шмаття зв'язані мотузками вкривають його струнке, еластичне тіло аж до бедра. На голові носить щось у роді шапки з витертої шкіри і в'язе її з задку в „оселедця“. Обуви Митро не знає. Те, що називається в його сорочкою, є єдиною його одією, звичайним лахміттям. Ніколи він ще не скидав цієї сорочки. Вона так мовити, зрослася з його

тілом. Навіть зимою, при найгострійшій студії пустельник носить тільки цю одну сорочку. Вона нагадує сорочку шасного пастуха з казок Гріма, за якою шукав недужий король по всьому своєму царстві. Так само Митро почуває себе шасним, не маючи ніяких потреб. Його тіло сильно загартоване; шкіра подобає на кору дерева. Це тіло, крім дощової води, не знало ніякої іншої, бо Митро не змигається. Його їжа — лісні овочі; у літку збирає він з них припаси на зиму.

На узліссі, де стоїть домівка цього фавна, журчить струмочок. У ньому втишає „лісовик“ свою справу. Нікого не лякається, і його не лякається ніхто. Навіть під час війни не покинув ліса. Ніхто не знає, як довго живе там цей незвичайний чоловік. Одна 70-літня дама з Кабиць, пані Барбіс, оповідає, що чула про нього ще змалку.

Доколичні мешканці оповідають, що трагічна доля загнала цю людину до ліса. Колись він був багатим земельним власником у Слободі-Комарівській, але в наслідок чужих інтриг усе майно втрапив. У розпущі, огірчений до людей, заховався у лісі, який також був його власністю. І не хотів більше його покинути. Дяк з Кабиць, сусіднього села, твердить, що привиди цього відлюдка є Косован.

Митро є гордим і великосердним. Він не приймає ніякої їжі від тих, що його відвідують. „Тримайте це

для себе“ — відповідає він зачиняю. „Це вам буде треба на дорогу“. Він не п'є і не курить. Хто хоче відвідини від алькокоголю та тютюну, може піти до Митри і дізнатись від нього його тайну! Люде приносячи йому харчі, залишають їх перед його хижиною. Тоді вже він робить їм що ласку, що сам заносить харчі до свого захисту. Тільки духовна особа є винятком. Зі священником Митро є чемний і перед ним вітравас своє серце. Але звичайно людей оминяє. Одні взагалі не приймає.

Про світ та людей не хоче нічого знати. Його Богом, усім Найсвятішим, його всім — є сонце. І тому так часто згадує він про сонце і про ліхні хмари, які закривають його. „Іду спати разом зі сонцем і разом з ним встаю“ — каже Митро. Природно, що для мешканців цього села та околиць, він не є новою. Але чужі люде ніколи не покидають цього села, щоб не поглянути на це диво. Митра навіть часто фотографують, але це нелегко, бо він утікає перед апаратом. Деякі селяне вважають його опікуним Богом. Простодушні селянки називають його лісним чортом. Коли який селянин трапляється щось неприємного, тоді йде вона мов паломниця з куркою або горшком сметани, щоб завітати собі його. Але — як ми вже сказали — „лісовик“ є невідкупний. Слово „хабар“ йому зовсім незнане. Він бачив раз світ 40 літ тому — і має його посіти.

В одні душіне пополудне мав я нагоду бачити цього пустельника і „інтерв'ювати“ його. Взяв я на себе важке завдання. Два панове з Нью-Йорку, що зупинились для відвідини своїх близьких у Кабицях, йшли разом зі мною. Ми не могли знайти воза і тому мусли мандрувати пішки через гори та долини. По трьох чвертях такої дороги нарешті дійшли до бажаної мети. Сільська дівчинка, що пасла корову вказала нам як дійти до буди Митри. У напруженні, без віддиху, пішки ми хуто. Між деревиною досить рідкою, біля великої скількості складених ситів дров побачили ми намет Діогена.

У лісі панувала глибока тиша. Тихий легіт проходив крізь верхів'я дерев. Внаїрка перескочила на дерево. Сям-там щебіт пташок. Природа простягла перед нами свій чар. Ми зупинились мовчки. На мить заслухались у лісову ідилію. Спочатку побачили зад буди. Ніякого шесту в її сусідстві. „Митро мабуть кудись утік“ — сказав з острахом один з моїх американських товаришів подорожі. Митро часто блукає по лісі, шукаючи за ягодами, грибами або хворостом. Незабаром зупинились ми перед входом міцної хижини, у формі покрівлі. Ми глигнули до її темної челясті. Ні слуху і духу. „Митре!“ — крикнув другий американець. Тоді в буді щось замешталось. Вилізла рачки якась істота. Це був Митро, в такій ви-

З друкарні Видавничої Співки «Шлях» Львів. Ринок ч. 10